

ת"פ 31998/04/15 - מדינת ישראל נגד גינלי ציטלישוילי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 31998-04-15 מדינת ישראל נ' ציטלישוילי

בפני
בעניין: השופט אבישי קאופמן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גינלי ציטלישוילי

הנאשם

גזר דין

הנאשם שלפני הורשע בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, בניגוד לסעיף 380 לחוק העונשין, כמפורט בהכרעת הדין שניתנה ביום 29.3.17.

נסיבות המקרה פורטו בהרחבה בהכרעת הדין ואין צורך לחזור על הדברים כאן. עם זאת ראיתי לנכון לציין ולהדגיש שתי עובדות: האחת, כי החבלה שנגרמה למתלוננת היא ברף הנמוך של מתחם החבלה הממשית והשנייה, כי אין מדובר במעשה מתוכנן מצד הנאשם, אלא שמהעובדות שהתבררו בפניי עולה כי בשלב כלשהו בשיחה עם המתלוננת נתקף ככל הנראה בפחד לא רציונלי מפניה שגרם לו לרצון לסלקה מדירתו.

בעקבות התקיפה פנתה המתלוננת לטיפול רפואי כשהיא מתלוננת על כאבי ראש, סחרחורות וסיוטים. עם זאת, בבדיקה שנערכה לה **לא נמצאו סימני חבלה חיצוניים**. למתלוננת אושרו ימי מחלה למשך כחודש ימים, אשר מרביתם עקב תלונותיה על **סבל נפשי** שנגרם לה ולא דווקא גופני כשהיא מתארת בפני הרופא "התפרצויות בכי בלתי נשלטים, עצבנות יתר, סף גירוי נמוך. במהלך היום רואה באופן פתאומי פרצוף שלו. לדבריה חוותה הרגשה שהולכת למות".

המאשימה טענה כי מתחם העונש הראוי לעבירה דנן הינו של מאסר לתקופה של עד עשרה חודשים, ולצידו יש לגזור על הנאשם מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת. לעומת זאת טען הסנגור כי במקרה דנן יש להסתפק בהטלת התחייבות בלבד, וזאת הן לאור העובדה כי למתלוננת לא נגרמה פגיעה גופנית והן לאור קורותיו של הנאשם בהמשך לאירוע כאשר הגיעו שוטרים לדירתו לשם זימון לחקירה, שאז מסיבה כלשהי התפתח אירוע אלים בו נעשה שימוש באקדחי טייזר ונגרמו לנאשם חבלות שונות לרבות שברים בצלעות.

טענה נוספת בפני הסנגור הייתה כי יש לראות בדרישת המתלוננת כי הנאשם יעבור בדיקת דם כקנטור שיש בו כדי להצדיק הקלה בעונש. אינני סבור כי יש לראות בהתנהגות המתלוננת בבחינת קנטור מבחינה אובייקטיבית, הגם שאני מקבל כאמור כי מסיבה כלשהי נתקף הנאשם בפחד מפניה.

עוד אינני יכול לקבל כי העובדה שבגופה של המתלוננת לא נמצאו סימני חבלה מאיננת את טענותיה בדבר סבל נפשי שנגרם לה ואין להקל ראש בסבל מסוג זה אשר עלול לתת אותותיו באדם זמן רב לאחר שפגיעה גופנית חולפת. מנגד, התרשמתי כי המתלוננת "האדירה" את פרטי התקיפה שהותקפה, וזאת ככל הנראה עקב חווייתה הסובייקטיבית את האירוע שבוודאי לא הייתה קלה. אולם מהראיות שבפני דומה כי תקיפתו של הנאשם את המתלוננת לא הייתה כצעקתה, הוא לא "השליך אותה מקיר לקיר", אלא בעיקר הדף אותה ליציאה מדירתו.

סבורני כי מתחם הענישה הראוי לתקיפה מסוג זה, אשר מרביתה מתבטאת ברצון הנאשם "לסלק" את המתלוננת מדירתו, נע בין מאסר מותנה ועד מאסר בן מספר חודשים אותו ניתן בדרך כלל לרצות בעבודות שירות, וזאת לצד מאסר מותנה, פיצוי למתלוננת והתחייבות להמנע מעבירות דומות (ראו למשל ע"פ (חיפה) 44633-08-15 **שלמייב נ' מדינת ישראל**).

כשאני בא לקבוע את עונשו של הנאשם הספציפי בתוך המתחם הנ"ל, יש לתת משקל גבוה לעובדה כי זוהי הסתבכותו הראשונה עם החוק, לתת משקל לגילו המבוגר - כבן 73 כיום ואף למצבו הרפואי בין "הכללי" ובין זה שנבע מהעימות עם השוטרים בעקבות האירוע דנן. גם אם מעשי השוטרים היו מוצדקים- ואין בידי כל כלי או אינדקציה לקביעה כלשהי בהקשר זה - סבורני שניתן לתת לחוויה קשה זו שעבר הנאשם משקל מסוים במסגרת קביעת עונשו.

אשר על כן, בנסיבות דנן הגעתי למסקנה כי אין הצדקה לגזירת מאסר בפועל על הנאשם דנן וניתן להסתפק בעונש מאסר מותנה שירתיע אותו, כך יש לקוות מלחזור על מעשיו, לצד פיצוי למתלוננת, וזאת כדלקמן:

- ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים שלא יעבור עבירה בה הורשע בתיק זה.
- פיצוי למתלוננת סך 2,000 ₪, אשר ישולם בארבעה תשלומים חודשיים רצופים החל ביום 30.6.17. הסכומים יופקדו בקופת בית המשפט ויועברו למתלוננת בהתאם לפרטים שיימסרו במזכירות בידי המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה, בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, 3 במאי 2017, במעמד הנאשם, בא-כוחו עו"ד צייטל וב"כ המאשימה עו"ד שירה לוי.

